

Жыццё 2-юх манахінь з Кангрэгацыі Сясцёр Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі (сёстры Беззаганнага Зачацця) цесна пераплялося, хоць кожная з іх ішла ўласнай дарогай да Бога, да святасці: с. Марта Валоўская – актыўная і энергічная настаяцельніца манаскіх дамоў, укараняльніца традыцый і культуры на крэсах; с. Ева Наішэўская – ціхая, “закрытая ў сабе” настаўніца і ўрач. Іх аб'яднала бязмежная вера ў Божы Провід і давер да міласэрнасці Усемагутнага.

Твор святасці з жыцця

Сёстры прыехалі ў Слонім незадоўга да пачатку II Сусветнай вайны. Абедзве вылучаліся душэўным супакоем і сілай духу. Разам прыйшлі крыжовым шляхам 2-юх акупацый: савецкай і нямецкай; перажылі прыніжэнне, беднасць і голад, пазбаўленне даху над галавой і нават свабоды... † Жыццё сясцёр стала падрыхтоўкай да ахвяры смерці за веру: прынялі яе свядома і дабравольна. Кожная з іх здолела са свайго на першы погляд звычайнага, карпатлівага і поўнага цяжкасцей існавання зрабіць твор святасці – святасці бачнай і відавочнай для людзей, якія спазналі дабрыню манахінь. Дзякуючы гэтаму сёння наш мясцовы Касцёл можа ганарыцца заступніцамі ў Небе ў асобе бласлаўлённых сясцёр Беззаганнага Зачацця. Іх мучаніцкая кроў асвяціла гродзенскую зямлю. Іх прыклад заахвочвае нас быць адважнымі ў вызнаванні сваёй веры.

Кангрэгацыя Сясцёр Беззаганнага Зачацця НПМ паўстала ў 1857 годзе ў Рыме (Італія). Да

Верныя да канца

Калі ў 1906 годзе кс. Рышард Клям прапанаваў сёстрам Беззаганнага Зачацця заняць стары кляштар бернардынак у Слоніме, дзе засталіся толькі 2 пажылыя манахіні, яны ўспрынялі гэта як Божую волю. Пасля прыбыцця на месца рабілі ўсё з думкай аб правядзенні выхаваўчай працы. З часам ім удалося адкрыць т. зв. Польскую школу – мужчынскую і жаночую. Пазней адну з іх ператварылі ў агульнаадукацыйную школу і настаўніцкую семінарыю.

II Сусветная вайна і акупацыя сталі для сясцёр сур'ёзным выпрабаваннем. Яны часта вымушаны былі хавацца, здымаць са сцен кляштара рэлігійныя абрэзы і іншыя прадметы культуры, каб не абуджаць падазрэнняў і не звяртаць на сябе лішній увагі.

Сціплыя і заўсёды гатовыя дапамагчы, яны падтримлівалі патрабуючых, галадаючых, сем'і вязняў і забітых.

На тэрыторыі кляштара хавалі яўрэяў. Таємна дапамагалі людзям, якія хаваліся ў

Бласлаўленыя сёстры са Слоніма

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
16.12.2018 00:00

лясах каля Слоніма. У цёмныя ночы ці ў непагадзь тыя прыходзілі ў кляштар, каб атрымаць ад сясцёр якую-небудзь ежу, а таксама бінты, лякарствы, мазі, медыцынскую кансультацыю. Манахінъ шматразова перасцерагалі аб небяспечы, якая ім пагражает, аднак нягледзячы на гэта яны не спынялі сваю дзейнасць.

Ноччу 18 снежня 1942 года немцы ўварваліся ў кляштар і арыштавалі абедзвюх сясцёр. На досвітку наступнага дня на Пятралевіцкай гары манахінъ расстралялі разам з некалькімі сотнямі чалавек і скінулі ў агульную магілу. Ахойнікі, якія сталі сведкамі апошніх хвілін жыцця арыштаваных, расказвалі пазней, што сёстры да самага канца не спынялі малітву, прымоючы мучаніцкую смерць, і прасілі астатніх трymацца. А непасрэдна падчас расстрэлу с. Марта паспела яшчэ сказаць: “Ойча, прабач ім, бо не ведаюць, што чыняць”.

Дар для Касцёла

Сёстры Беззаганнага Зачацця, якія засталіся пры жыцці, вымушаны былі ў 1945 годзе пакінуць Слонім. Магчымасць вярнуцца атрымалі ажно праз 45 гадоў. На працыгу ўсяго гэтага часу яны верна захоўвалі памяць пра сваіх папярэдніц – с. Марту і с. Еву.

13 чэрвеня 1999 года за непахінасць у веры і мужнасць папа Ян Павел II беатыфікаваў загінуўшых сясцёр у групе 108-мі бласлаўленых мучанікаў часоў II Сусветнай вайны. У хуткім часе пасля гэтай падзеі прадстаўніцы Кангрэгацыі зноў пакінулі Слонім. Апошній у 2000 годзе выехала с. Рэната Касацкая. Аднак плён паслугі манахінъ у мясцовым Касцёле да сёння застаецца ў добрай і ўсё яшчэ жывой памяці жыхароў, якім яны аддана служылі, несучы суцяшэнне і падтрымку.

У Слоніме я працавала з 1995 да 2010 года. Разам з іншымі сёстрамі вярнуліся ў кляштар пасля дыстанцыі. Пасля вяртання Кангрэгацыі кляштара і прылягаючай тэрыторыі мы заняліся ўпарадкаваннем інфраструктуры. Мелі таксама магчымасць дапамагаць патрабуючым. Першапачаткова вельмі спонтанна – дзякуючы ўсім, хто падтрымліваў нас і нашу паслугу, супрацоўнічалі з іншымі рэлігійнымі грамадамі і іншымі арганізаціямі. Прагну выразіць сардэчную ўдзячнасць усім, хто падтрымліваў нас і нашу паслугу, супрацоўнічалі з іншымі рэлігійнымі грамадамі і іншымі арганізаціямі.

Бласлаўленая с. Ева Наішэўская ад Провіду

- Нарадзілася 11 мая 1885 года ў Астанішках на Віленшчыне (сёння Літва).
- Была старэйшай дачкой з 11-ці дзяцей Казіміра Наішэўскага, вядомага акуліста і прафесара.
- Падчас I Сусветнай вайны працавала ў ваеннай медыцынскай установе, маючи адпаведную атестацію.
- Пасля складання манаскіх абязанняў у Кангрэгациі Сясцёр Беззаганнага Зачацця НПМ выконала манаскія абязанні.
- На працягу жыцця вяла запісы, якія з'яўляюцца свайго роду дзённікам душы. Гэта свабодныя памятнікі.

□ “*Добрыя справы, вінаградныя яблука, бургундскі вінегрет, блюз на гітаре, падарунак і Езукапляючыя сніданкі*”

- Нарадзілася 12 кастрычніка 1879 года ў Любліне (Польшча) у заможнай сям'і вядомага юрыста.
- Ужо будучы падлетькам вучыла іншых дзяўчат польскай мове і гісторыі.
- Уваходзячы ў сталае жыццё, думала пра сужэнства, але адчула пакліканне да манаства і ўсталае.
- На працягу многіх гадоў была настаяцельніцай у Мацееве на Валыні (сучасная Украіна). Арганізоўвала і спонсавала шматлікія культурныя і рэлігійныя мераприемствы.
- Стварала вакол сябе атмасферу талерантнасці і гарманічнага суіснавання культурна і рэлігійнага.

“Адзін Пан Бог над намі і святая Яго воля для кожнай душы”.